

Verukamu tú Džapan

Procházím uličkou letadla a netrpělivě sleduji zdánlivě nehybné letadélko na mapě trasy, kterou ukazují obrazovky některých cestujících. Závidím jim, že jsou schopní tvrdě usnout i přesto, v jakých pozicích se nacházejí, a bez ohledu na to, že jim do očí svítí displej.

I můj japonský soused, který mě první dvě hodinky letu bavil tím, že mi ukazoval fotografie všeho možného, co zažil v Evropě, teď hlasitě pochrupává. A to nehledě na okolnosti i ostré poblíkávající světlo filmu, u kterého odpadl a který se už teď odehrává bez jeho pozornosti.

Já tu svou obrazovku už dávno vypla. Nedokázala jsem se soustředit na nic, co přehrávala. A při pohledu na interaktivní mapu mě frustrovalo, jak dlouho nám cesta trvá.

Ted' už jsme ale zřejmě konečně přeletěli Rusko. A zbývá poslední úsek letu.

„Ještě chvíličku, malou chvíličku,“ poblíkává si Plamínek na hrudi a snaží se mě udržet trpělivou. Moc se mu to ale nedaří, ta radioaktivní energie, co vydává, mě bezpečně dovedla do stavu absolutní bdělosti, a neumrtvil mě ani fakt, že i s dlouhým čekáním na přestup na letišti v Londýně jsem na cestě už nějakých dvacet hodin.

Být trpělivá je v tuto chvíli prostě nemožný úkol. Nedokážu posedět, nedokážu zamhouřit oka. Celé moje tělo vibruje, žaludek mě šimrá a srdce tluče jako zvon.

„Jaké to asi bude?“

„Jak se budeš cítit, až vkročíš na japonskou půdu?“

„Co když se ti tam nebude líbit?“

„Co když s Japonci nedovedeš vycházet?“

„A co když nebudeš zvládat studia ani tam?“

„Šuš, držte zobák. Zkazit jí tyhle chvíle vás nenechám,“ sykne Plamínek po všech těch obavách, které mnou teď rezonují.

A přitopí v kotli, aby je zahnal a dodal mi kuráž: „*Bude to nejenom dobré. Bude to skvělé! Čeká tě týden cestování po Tokiu. A pak úžasné tři týdny s japonštinou.*“

Rozhodnu se jeho chlácholení vyslyšet s tím, že dokud neudělám těch prvních pár kroků tokijskými ulicemi, nemá smysl si cokoliv představovat nebo nad něčím bloumat.

Brouzdám ještě pár desítek minut uličkou letadla sem a tam, postávám u toalet a občas si udělám pár dřepů, abych prokrvila nohy.

A pak se konečně ozve to dlouho očekávané hlášení:

„Vážení cestující, právě jsme zahájili sestup na letiště Hane-da v Tokiu. Vraťte se prosím na svá místa...“

Je to tady.

Konečně.

Vystupuji z letadla a nechávám se unášet obrovským, ale podivně klidným a zdánlivě organizovaným proudem Japonců. Jediní spolucestující, kteří se derou davem dopředu, jsou ti, kteří jsou v Japonsku hosty.

A já si hned v prvních minutách japonské reality tak nějak nevědomky volím stranu v davu.

Ta západní to není.

Pomaličku postupuji s lidmi, ale s každým krokem se blíží okamžik, kdy se musím oddělit, neboť nevlastním japonský pas.

„Zatím, zatím nevlastníš,“ špitne Plamínek.

A já tentokrát ostře tlumím jeho nabubřelost: „Ale no tak. Ještě jsme ani nevylezli z letištní haly a ty už myslíš na stěhování? I tvoje plápolání musí mít hranice.“

„Však jen počkej. Přijde čas, kdy pro tebe ta červená knížečka bude největším přáním,“ odsekne.

Dělá, jako by to bylo bůhví jak snadné, získat japonské občanství. Jako by snad kvůli každému žadateli nemuseli zasedat vládní činitelé. Jako by si Japonsko pečlivě nevybíralo, koho mezi své občany vpustí.